

Sygn. akt I C 297/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Płocku Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Joanna Przybylska

Protokolant: protokolant sądowy Monika Chmurzyńska

na rozprawie

rozpoznał sprawę z powództwa (...) S.A. z/s w W.

przeciwko **Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej (...)w C.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...)w C. na rzecz powoda (...) S.A. z/s w W. kwotę 198.602,92 (stu dziewięćdziesięciu ośmiu tysięcy sześciuset dwóch 92/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 31 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe liczone od kwoty 290.772,15 (dwustu dziewięćdziesięciu tysięcy siedmiuset siedemdziesięciu dwóch 15/100) złotych od dnia 22 października 2013 roku do dnia 30 grudnia 2013 roku;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.886 (dziesięciu tysięcy ośmiuset osiemdziesięciu sześciu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 297/14

UZASADNIENIE

W dniu 22 października 2013 roku powód (...) SAz siedzibą w W. wystąpiło z powództwem przeciwko (...)w C. z siedzibą w C., do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego, o wydanie nakazu w elektronicznym postępowaniu upominawczym i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 290.772,15,-złoty z ustawowymi odsetkami od dnia 22 października 2013 roku do dnia zapłaty i zasądzenie zwrotu kosztów procesu w kwocie 3.653,-złoty.

W dniu 21 listopada 2013 roku Sąd wydał nakaz w postępowaniu upominawczym (k. 125), a nadto postanowieniem z tegoż dnia umorzył postępowanie co do kwoty 1420,32,-złoty, wobec cofnięcia w tym zakresie powództwa oraz zwrócił powodowi część opłaty sądowej w kwocie 18,-złoty.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany przyznawał, że pozostaje w zwłoce z zapłatą należności na rzecz powoda, ale wskazywał, że nie jest to sytuacja zawiniona przez pozwanego i wnosił o przeprowadzenie rozprawy w celu zawarcia ugody lub rozłożenie należności na 16 równych rat, a nadto nieobciążane pozwanego kosztami procesu.

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku.

W piśmie z dnia 5 marca 2014 roku pełnomocnik powoda cofnął pozew co do kwoty 92.169,23,-złotych ze zrzeczeniem się roszczenia, w związku z dokonaną w dniu 31.12.2013 roku wpłatą (k. 39). Ponadto w piśmie tym pełnomocnik powoda wnosił o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 198.602,92,-złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 290.772,15 złotych od dnia 22.10.2013 roku do dnia 30.12.2013 roku oraz od kwoty 198.602,-złotych od dnia 31 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Płocku postępowanie w zakresie cofniętym, tj. co do kwoty co do kwoty 92.169,23,-złotych umorzył (k. 151).

Pełnomocnik powoda wnosił o nieuwzględnienie wniosku pozwanego o rozłożenie należności na raty, albowiem pozwany nie reguluje swoich zobowiązań finansowych, a nadto nikt w imieniu strony pozwanej nie stawiał się na termin rozprawy w celu zawarcia ewentualnej ugody.

Sąd ustalił i zważył co następuje.

Powód w ramach prowadzonej działalności dostarczał do lokalu położonego w C. przy ul. (...), na podstawie kompleksowej umowy, paliwo gazowe i z tego tytułu wystawił faktury od maja do września 2013 roku, które nie były przez pozwanego szpital kwestionowane (umowy k. 44-56, faktury k. 57-70)

Pozwany nie regulował należności doprowadzając do powstawania zadłużenia, co spowodowało, iż powód wezwał pismem z dnia 30.09.2013 roku dodatkowo dłużnika do zapłaty zaległości i obciążył go notami odsetkowymi (noty odsetkowe k. 71-73, wezwania k. 74-76). Pomimo wezwania powód zaległości nie uiścił, nastąpiło to częściowo dopiero w toku procesu (kopia wezwania wraz z kopią dowodu doręczenia k.41-44).

Na datę wydania wyroku pozwany nie uiścił kwoty ostatecznie dochodzonej przez powoda tj. sumy 198.602,92,-złotych oraz odsetek ustawowych od kwoty 290.772,15 złotych od dnia 22.10.2013 roku do dnia zapłaty - 30.12.2013 roku (bezsporne).

W szpitalu na 22 oddziałach stacjonarnych hospitalizowanych jest corocznie ok. 31.500 osób rocznie, ponadto wykonano w 2013 roku ponad 10.000 dializ, a w przychodniach specjalistycznych udzielono po 139.000 porad. Pozwana placówka medyczna jest w trudnej sytuacji ekonomicznej, albowiem na koniec 2012 roku wymagalne zadłużenie wynosiło 20 mln. złotych i stale rosło, ponadto przeciwko szpitalowi kierowane są bardzo liczne pozwy. W dniu 23 września 2013 roku została dokonana rejestracja sporu zbiorowego pomiędzy związkami zawodowymi a pracodawcą (dokumenty dot. sytuacji szpitala k. 134-140). Faktem jest, iż pozwany nie reguluje swoich zobowiązań wobec powoda w sposób permanentny (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt, powołane wyżej dokumenty, które nie były przez strony kwestionowane.

Kwota należności przypadająca do zapłaty od pozwanego na rzecz powoda nie była w niniejszej sprawie sporna. W świetle powyższych okoliczności zasadnym było uwzględnienie powództwa wraz z odsetkami naliczonymi na podstawie art. 354 § 1 kc i art. 481 kc.

Sąd nie znalazł podstaw do rozłożenia dochodzonej kwoty na raty, nie zachodzi bowiem szczególnie uzasadniony wypadek z art. 320 kpc. Sąd miał na uwadze fakt, iż powód uwzględniając trudną sytuację finansową pozwanej placówki oczekiwał na dobrowolne spełnienie świadczenia, a ponadto mimo znacznego zadłużenia nie zaprzestał realizowania umowy. Zadłużenie pozwanego nie może być decydującym argumentem dla rozłożenia należności na raty, zwłaszcza, że jak wcześniej wskazano strona powodowa świadczyła i nadal świadczy usługi na rzecz pozwanego w ramach zawartej umowy, mimo braku zapłaty ze strony pozwanego.

Nie bez znaczenia dla kwestii rozkładania zobowiązania na raty jest także charakter prawno - organizacyjny pozwanego. SPZOZ stanowi w 100% własność publiczną, ze specyficznym systemem zarządzania i wewnętrznego

ustroju, charakteryzujący się między innymi brakiem możliwości upadłości i brakiem odpowiedzialności dyrektora za długi przekraczające majątek firmy. SP ZOZ posiada osobowość prawną i samodzielność działania umożliwiające czerpanie źródeł utrzymania nie tylko ze środków przekazywanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia. W szczególności należy wskazać, iż podmiot tworzący SP ZOZ, w niniejszej sprawie jest to wojewoda (...), może w terminie 3 miesięcy od upływu terminu zatwierdzenia sprawozdania finansowego, pokryć ujemny wynik finansowy za rok obrotowy zakładu (może też podjąć decyzję o likwidacji bądź zmianie formy organizacyjno – prawnej samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej).

Zdaniem Sądu nie ma żadnych przesłanek, które pozwoliłyby na przerzucenie ryzyka finansowego funkcjonowania szpitali na podmioty z nimi współpracujące w celu zapewnienia bieżącego ich funkcjonowania. Przyjęcie takiej praktyki prowadziłoby do załamania na rynku podmiotów współpracujących. Nie można pominąć też okoliczności, iż poza odsunięciem zaspokojenia roszczeń powoda w czasie, rozłożenie należności na raty prowadzi de facto do umorzenia części odsetek, a to z kolei prowadziłoby do nieuzasadnionego uprzywilejowania dłużnika. Nie bez znaczenia jest również fakt, że nie może zostać zaakceptowana postawa pozwanego, który permanentnie nie reguluje należności, a z przedłużania postępowań sądowych, w których wierzyciele dochodzą należnych im kwot uczynił zasadę działania. O takiej postawie strony pozwanej świadczy też między innymi fakt, iż proponując zawarcie ugody, na termin rozprawy nikt w imieniu strony pozwanej się nie stawił, propozycja ta miała zatem charakter iluzoryczny.

Z uwagi na powyższe sąd zasądził od Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) w C. na rzecz powoda (...) SAz siedzibą w W. kwotę 198.602,92,- złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe liczone od kwoty 290.772,15 złotych od dnia 22.10.2013 roku do dnia 30.12.2013 roku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, obciążając pozwanego w całości kosztami procesu, nie znajdując podstaw do zastosowania art. 102 kpc, albowiem swoim zachowaniem „zmusiła” powoda do poniesienia kosztów procesu, a nadto wniesieniem sprzeciwu od nakazu zapłaty, strona pozwana, nie kwestionując jednocześnie zasadności dochodzonego roszczenia, doprowadziła do zwiększenia tych kosztów o kwotę stanowiącą $\frac{3}{4}$ opłaty od pozwu, która w przypadku uprawomocnienia się nakazu podlegałaby zwrotowi.